Stuk **357** (1999-2000) – Nr. 2

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

29 juni 2000

ONTWERP VAN DECREET

houdende instemming met

– **het Protocol inzake de beheersing van emissies van stikstofoxiden of van de grensoverschrijdende stromen van deze stikstofverbindingen bij het Verdrag van 1979 betreffende de grensoverschrijdende luchtverontreiniging over lange afstand en de technische bijlage, ondertekend te Sofia op 31 oktober 1988, alsmede de vigerende technische bijlage zoals ingevoerd in toepassing van artikel 11 van het Protocol ;**

en

– **het Protocol bij het Verdrag van 1979 betreffende de grensoverschrijdende luchtverontreiniging over lange afstand met betrekking tot een verdere beperking van zwavelemissies en de bijlagen I, II, III, IV en V, ondertekend te Oslo op 14 juni 1994**

VERSLAG

namens de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden uitgebracht door de heer Frans Ramon

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Luc Van den Brande.

Vaste leden :

de heren Freddy Sarens, Walter Vandenbossche, Luc Van den Brande, Johan Weyts ;

de heren Louis Bril, Peter Gysbrechts, Jacques Laverge, Stefaan Platteau ;

de heren Karim Van Overmeire, Christian Verougstraete, Miel Verrijken ;

mevrouw Lisette Croes, de heer Patrick Hostekint ;

de heer Frans Ramon ;

de heer Paul Van Grembergen.

Plaatsvervangers :

mevrouw Brigitte Grouwels, de heer Erik Matthijs, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heer Jef Van Looy ;

de heren Julien Demeulenaere, Didier Ramoudt, Marc van den Abeelen, Paul Wille ;

mevrouw Hilde De Lobel, de heren Pieter Huybrechts, Luk Van Nieuwenhuysen ;

de heren Marcel Logist, Jacques Timmermans ;

de heer Eloi Glorieux ;

mevrouw Simonne Janssens-Vanoppen.

Zie :

357 (1999-2000)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

INHOUD

Blz.

I. Inleidende uiteenzetting door mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw 4

I.1 Algemene situering 4

I.2 Protocol van Sofia 4

A. Doelstelling 4

B. Realisatie van de doelstellingen en implicaties voor het Vlaamse Gewest 4

I.3 Protocol van Oslo 5

A. Doelstelling 5

B. Realisatie van de doelstellingen en implicaties voor het Vlaamse Gewest 5

I.4 Protocol van Göteborg 5

II. Bespreking 5

II.1 Proactief optreden 5

II.2 Oorzaken van de laattijdige voorlegging van de protocollen 6

II.3 Problematiek van de mobiele emissiebronnen 6

II.4 Grensoverschrijdende en mondiale dimensie van de problematiek 7

III. Stemmingen 8

III.1 Artikelsgewijze stemming 8

III.2 Stemming over het geheel 8

Bijlage : Informatieve nota over het Protocol van Göteborg 9

DAMES EN HEREN,

In de commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden werd op 28 juni 2000 het ontwerp van decreet houdende instemming met de protocollen van Sofia (31 oktober 1988 – stikstofoxiden) en Oslo (14 juni 1994 – zwavelemissies) bij het verdrag van 1979 betreffende de grensoverschrijdende luchtverontreiniging over lange afstand, besproken en goedgekeurd.

I. INLEIDENDE UITEENZETTING DOOR MEVROUW VERA DUA, VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

De protocollen bij het verdrag van 1979 betreffende de grensoverschrijdende luchtverontreiniging over lange afstand, gaan respectievelijk over de verdergaande vermindering van zwavelemissies (Oslo) en over de beheersing van emissies van stikstofoxiden of van grensoverschrijdende stromen van deze stikstofverbindingen (Sofia)

I.1 Algemene situering

Mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, stelt dat thans twee protocollen bij het verdrag betreffende grensoverschrijdende luchtverontreiniging over lange afstand (1979) voorliggen : het Protocol van Sofia dat reducties beoogt van de emissies van stikstofoxides en het Protocol van Oslo gericht op de verdere reductie van zwavelemissies. Zwavelemissies en stikstofoxides liggen aan de basis van milieuproblemen als verzuring, vermesting en troposferische ozon.

De minister verduidelijkt dat het gaat om juridisch bindende overeenkomsten, ondertekend door België op respectievelijk 1 november 1988 in Sofia en op 13 juni 1994 in Noorwegen, met de vermelding dat deze overeenkomsten eveneens bindend zijn voor het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

De minister stelt dat beide protocollen reeds in werking zijn getreden, nadat ze door 16 landen werden geratificeerd. Het Protocol van Sofia werd oorspronkelijk door 25 landen ondertekend en is momenteel reeds door 27 landen geratificeerd, rekening houdend met de vorming van nieuwe landen in het voormalige Oostblok. Het Protocol van Oslo is ondertekend door 28 landen en werd tot nog toe door 22 staten geratificeerd.

I.2 Protocol van Sofia

A. Doelstelling

De minister licht toe dat het Protocol van Sofia ertoe strekt de emissies van stikstofoxiden van stationaire en mobiele bronnen en hun grensoverschrijdende stromen te beheersen en te verminderen om hun effecten op diverse vormen van luchtverontreiniging (verzuring, vermesting, troposferische ozon, aantasting van de luchtkwaliteit) te verminderen. Het protocol beoogt concreet een stabilisatie van de emissies van stikstofoxiden in 1994 ten opzichte van 1987. Deze stabiliseringsdoelstelling voor 1994 houdt eveneens in dat eens de uitstoot gestabiliseerd is, deze niet meer opnieuw mag toenemen. Bijgevolg is het Protocol van Sofia nog steeds van toepassing, hoewel de basisverplichting gericht was op 1994.

De minister stelt dat het protocol eveneens voorziet in het opleggen van nationale emissievoorwaarden voor belangrijke stationaire bronnen en nieuwe mobiele bronnen.

B. Realisatie van de doelstellingen en implicaties voor het Vlaamse Gewest

De minister stelt dat de doelstelling van stabilisering op het niveau van 1987 werd bereikt vanaf 1995. Dat is één jaar na de in het protocol vooropgestelde datum. De daaropvolgende jaren kan bovendien een verdere daling van de stikstofoxidenemissies worden vastgesteld. Gelet op het feit dat het Protocol van Sofia nog steeds van toepassing is, vindt de minister het belangrijk dat België de stabiliserings- en zelfs reductiedoelstelling heeft bereikt, zij het met een jaar vertraging ten aanzien van de bepaling in het protocol.

De minister stelt dat België en Portugal de enige landen van de Europese Unie zijn die het protocol nog niet hebben geratificeerd. België wordt hierover regelmatig geïnterpelleerd door het secretariaat van het Verdrag over de Grensoverschrijdende Luchtverontreiniging.

Volgens de minister is het noodzakelijk dat het protocol door België wordt geratificeerd (met als bijlage een verklaring dat België de stabiliseringsdoelstelling heeft bereikt vanaf 1995 en niet vanaf 1994) en door het Vlaamse Gewest wordt goedgekeurd, gelet op het belang van de behandelde materie en onze verplichtingen tegenover onze partners.

De emissiegrenswaarden uit het protocol werden overgenomen in Vlarem. Afgezien van de kosten van de emissiereducties in de diverse sectoren, die echter reeds gerealiseerd zijn, heeft het Protocol van Sofia geen verdere budgettaire implicaties, aldus de minister.

I.3 Protocol van Oslo

A. Doelstelling

Volgens de minister beoogt het protocol een verlaging van de effecten van de verzuring door ervoor te zorgen dat de deposities van geoxideerde zwavelverbindingen in de komende jaren zo weinig mogelijk de vastgestelde kritische lasten overschrijden. De minister verduidelijkt dat de kritische last de hoeveelheid depositie van zwaveldioxide is waaraan gevoelige ecosystemen (bossen, heide, meren) maximaal kunnen worden blootgesteld zonder significante schade op te lopen. Dit voorzover de huidige stand van de wetenschap toelaat die hoeveelheid te bepalen. De hiertoe in het jaar 2000 vereiste verlaging van zwaveldioxide-emissies werd berekend ten opzichte van 1980, rekening houdend met het grensoverschrijdend pollutietransport en de depositie. In het protocol werden de emissieniveaus voor de landen vastgelegd voor 2000, 2005 en 2010. Tevens werden in het protocol de taken bepaald die de lidstaten op zich moeten nemen om de vooropgestelde doelstelling te bereiken. Voor België werden de volgende reducties opgenomen in het Protocol van Oslo : -70 procent, -72 procent en -74 procent in respectievelijk 2000, 2005 en 2010.

De minister vervolgt dat het protocol eveneens voorziet in specifieke emissienormen voor alle nieuwe grote stookinstallaties. Voor bestaande grote installaties (van meer dan 500 Mwth) hebben de voorgestelde normen geen dwingend karakter en mogen ze vervangen worden door andere emissieverlagende maatregelen op voorwaarde dat de totale emissiereductie wordt nagekomen. Hetzelfde geldt voor de bestaande kleinere installaties (tussen 50 en 500 Mwth).

B. Realisatie van de doelstellingen en implicaties voor het Vlaamse Gewest

De minister stelt dat de verschillende mijlpalen voor de emissiereducties reeds werden bereikt. Zelfs de doelstelling voor 2010, met name een reductie van 74 procent (ten opzichte van 1980), werd reeds in 1998 gehaald.

Dezelfde of nog strengere emissienormen voor nieuwe grote stookinstallaties werden opgenomen in Vlarem.

De minister besluit dat het protocol, afgezien van de kosten van de emissiereducties in de diverse sectoren, geen verdere budgettaire implicaties heeft.

I.4 Protocol van Göteborg

Afsluitend wil de minister de commissieleden er ook nog op wijzen dat in het kader van hetzelfde verdrag van 1979 betreffende de grensoverschrijdende luchtverontreiniging ook een Protocol van Göteborg is tot stand gekomen. Dat werd ondertussen – na de nodige discussies – ook reeds door België ondertekend. In het protocol in kwestie worden nog veel strengere doelstellingen voorzien ter bestrijding van verzuring, eutrofiëring en ozon in de omgevingslucht. Zij wijst er daarbij ook op dat het in de praktijk brengen van deze doelstellingen bepaald niet gemakkelijk zal zijn.

II. BESPREKING

II.1 Proactief optreden

De heer Frans Ramon meent uit de uiteenzetting van de minister begrepen te hebben dat de stabiliseringsdoelstellingen gehaald worden, en dat Vlaanderen ook qua emissienormen enige voorsprong heeft weten te nemen op datgene wat in de voorliggende Protocollen van Sofia en Oslo voorzien is. Hij stelt zich daarbij echter de vraag of die doelstellingen en normen überhaupt eigenlijk wel ver genoeg gaan. Het reeds door de minister aangehaalde nieuwe Protocol van Göteborg – dat eveneens op ons afkomt – lijkt terzake immers heel wat strengere voorwaarden te stellen. Hoewel de minister reeds heeft aangegeven dat zulks niet gemakkelijk zal zijn, stelt hij zich toch de vraag of Vlaanderen misschien niet wat proactiever zou kunnen optreden, en reeds zou kunnen anticiperen op die toekomstige normen.

In haar antwoord preciseert de minister dat zij er in beginsel zeker niet tegen is dat Vlaanderen het beter zou proberen te doen dan wat internationaal wordt voorgeschreven. Anderzijds wijst zij erop dat men inzake anticipatief vermogen toch twee belangrijke zaken niet uit het oog mag verliezen.

Zoals gezegd zijn de discussies rond het Protocol van Göteborg – dat overigens kadert in hetzelfde verdrag van 1979 – nu afgerond (België is tot ondertekening overgegaan), en ook de Europese Commissie heeft reeds zeer strakke emissieplafonds naar voor gebracht voor de diverse lidstaten. Emissieplafonds die voor Vlaanderen inderdaad zeer zwaar uitvallen. De discussies die daarover met de andere gewesten gevoerd werden binnen het Belgische kader zijn navenant intens geweest. De minister verheelt daarbij ook niet dat het heel wat voeten in de aarde heeft gehad om tot een consensus te komen. De streefdoelen voor het jaar 2010 zijn, gemeten ten overstaan van 1990, niet gering. Voor zwaveldioxide zou het Vlaamse Gewest immers nog een vermindering met 71% moeten realiseren, en voor stikstofoxiden een vermindering van 38%. Hieruit concludeert de minister dat we dus niet echt anticiperen, als wel ons maximaal inspannen om de normen die vanop internationaal en Europees niveau op ons afkomen ten spoedigste in de praktijk te realiseren.

Aan de andere kant is het echter wel zo dat Vlaanderen voor een aantal andere zaken inderdaad reeds beter zit dan wat in het kader van deze specifieke protocollen wordt opgelegd. Er zijn ondertussen immers reeds enkele Vlarem-aanpassingen geweest en in het kader van de bestrijding van de ozonproblematiek zullen zeer weldra ook nieuwe emissievoorwaarden worden opgelegd aan de sector van de petroleumraffinaderijen. Op die vlakken wordt dus wel degelijk geanticipeerd. Maar de minister drukt daarbij wel de vrees uit dat Vlaanderen het – gezien de dichte industrie en gezien zijn grote bevolkingsdichtheid – steeds moeilijker zal hebben om de normen die het Europese niveau ons oplegt te halen. De gevraagde reducties zijn op sommige domeinen immers dusdanig groot, dat we ons – veeleer dan te kunnen anticiperen – al maximaal zullen moeten inspannen om de doelstellingen überhaupt tijdig te halen.

II.2 Oorzaken van de laattijdige voorlegging van de protocollen

De heer Jacques Laverge merkt op dat de Protocollen van Sofia en Oslo bij een milieuverdrag horen dat reeds dateert van 1979. Hij stelt zich daarbij de vraag of de toch behoorlijk laattijdige voorlegging van deze protocollen te wijten is aan het feit dat we de erin vervatte doelstellingen gedurende lange tijd niet konden halen ?

De minister bevestigt dat er tot in 1997 inderdaad niet of nauwelijks stappen werden ondernomen om deze protocollen te laten goedkeuren, op grond van het feit dat we niet in orde waren met de erin vervatte doelstellingen (dit conform de beslissing van de ICL van 29/03/94). De kwestie werd dat jaar echter aan de orde gebracht op een Interministeriële Conferentie voor Leefmilieu, waar de principsbeslissing werd genomen dat België (d.w.z. in casu de drie gewesten) tot ratificatie van de protocollen zou overgaan. Daarna is het dossier om redenen die de minister niet bekend zijn opnieuw een hele tijd blijven liggen[1]. Anderzijds wil zij er wel op wijzen dat – los van enige ratificatie – de in het Protocol van Sofia vervatte doelstellingen de facto maar met een jaar vertraging op de verdragsrechtelijk vooropgestelde datum (met name in 1995 in plaats van in 1994) werden gerealiseerd.

II.3 Problematiek van de mobiele emissiebronnen

De heer Jacques Laverge constateert dat in de voorliggende protocollen een aantal voorwaarden worden geformuleerd waaraan verschillende categorieën van motoren (benzine- en dieselmotoren) moeten voldoen. Gezien het belang van het autoverkeer als vervuilende factor, had hij van de minister graag vernomen of het Vlaamse wagenpark momenteel reeds voldoet aan de gestelde eisen, dan wel of men zich terzake aan bijkomende maatregelen mag verwachten.

Namens de minister wordt daarop geantwoord dat de normen die gesteld worden in de (technische bijlagen bij de) Protocollen van Sofia en Oslo momenteel inderdaad reeds ten volle gehaald worden. Men wijst daarbij ook op het feit dat er dienaangaande ook heel wat Europese richtlijnen zijn geweest (o.a. in 1988, 1991, 1994 en 1998), waarbij nog strengere grenswaarden werden geïntroduceerd. Deze processus overstijgt dus duidelijk de voorliggende protocollen. Op Europees niveau wordt er daarnaast ook heel wat onderzoek verricht in het kader van het "auto-oil programma". De daar ontwikkelde normen gaan al een heel stuk verder dan wat voorzien wordt in de technische annex bij het protocol van 1988. En zoals gezegd gaat men in het Protocol van Göteborg qua emissienormen voor mobiele bronnen (d.w.z. voertuigen) nog een stap verder.

---

1 Het verder verloop van de procedure was als volgt : adviezen van de Inspectie van Financiën op 03/09/98, 26/11/98 en 16/02/99 ; goedkeuring in eerste lezing op de Vlaamse regering op 18/12/99 en advies van de Raad van State op 30/03/99.

De minister voegt daar nog aan toe dat de beslissing om over te gaan tot ratificatie van de protocollen in kwestie, er meestal ook een indicatie voor is dat men zich in orde heeft gesteld met de erin vervatte doelstellingen. Het feit dat een en ander ook reeds via Europese richtlijnen was opgelegd zal daar wel niet vreemd aan zijn. Het komt overigens meer en meer voor dat de EU dergelijke internationale verplichtingen naar zijn lidstaten toe "vertaalt".

Op de vraag van de heer Jacques Laverge om een status quaestionis te krijgen over de mate waarin al dan niet reeds wordt voldaan aan diverse technische normeringen uit de protocollen, zegt de minister toe dat aan de commissieleden twee technische nota's zullen worden overgemaakt. Met name een – door de volledige realisatie van een en ander, veeleer historisch geworden – nota over de staat van implementatie, qua technische specificaties, van de twee voorliggende protocollen, én vooral ook een tweede nota over de nieuwe, en veel strengere, normen die vervat liggen in het Protocol van Göteborg. In het ratificatiedossier voor het Protocol van Göteborg zullen die technische normeringen vanzelfsprekend in detail worden weergegeven.

II.4 Grensoverschrijdende en mondiale dimensie van de problematiek

De heer Paul Van Grembergen laat opmerken dat het hem bij de problematiek van de luchtverontreiniging voorkomt, dat het weinig zin heeft dat Vlaanderen in zijn eentje erg streng zou willen zijn. In die problematiek, die per definitie grensoverschrijdend is, zijn alle landen afhankelijk van elkaar. Ook als men op Europees niveau tot een gezamenlijke aanpak zou weten te komen, staat men in wezen nog nergens. Zelfs een leek kan immers zien dat de hele wereldatmosfeer in wezen één enkel systeem is, waarin alles met alles verband houdt. Een echt effectief optreden zou zich derhalve op mondiale schaal moeten situeren.

Van de minister had de heer Paul Van Grembergen graag vernomen of het correct is dat er op mondiaal niveau drie grote struikelblokken zijn. Met name zou het daarbij gaan om de Verenigde Staten, die zich terzake blijkbaar zeer weigerachtig opstellen. Houding die, gezien hun industriële macht (en dito vervuilingscapaciteit), meteen heel wat inspanningen van anderen ernstig hypothekeert. Daarnaast zou ook het industrieel patrimonium in het voormalige oostblok en in de Aziatische ruimte de nodige problemen opleveren. Noch in de ene, noch in de andere regio staat de milieugevoeligheid immers hoog op de agenda.

In het licht van dit alles stelt de heer Paul Van Grembergen zich – zonder in enigerlei mate te willen pleiten voor een laksere opstelling door Vlaanderen – toch de vraag of we niet in zekere mate bezig zijn te dweilen met de kraan open ?

De minister antwoordt hierop dat de problematiek van de luchtverontreiniging inderdaad per definitie grensoverschrijdend is. Een gegeven waarmee overigens – via allerlei mathematische modellen – terdege rekening wordt gehouden in de internationale regelgeving en bij de opstelling van te halen reductieplafonds. Zij laat daarbij echter ook opmerken dat België misschien wel luchtverontreiniging van elders ontvangt, maar er zelf ook heel wat aan anderen doorgeeft.

Anderzijds valt ook niet te ontkennen dat bepaalde emissiebronnen soms zeer regionaal/lokaal gesitueerd kunnen zijn. Zij haalt terzake het voorbeeld aan van de Gentse kanaalzone, en de Antwerpse havenzone, die in de jaren tachtig echte black points waren inzake emissies van zwaveldioxide en stikstofoxiden. Daarenboven moet men met de aanpak van de problemen toch altijd ergens beginnen. Wat ook de "import" en "export" van bepaalde schadelijke stoffen mogen zijn, men zal ze altijd vanuit een regionaal perspectief moeten aanpakken. Iets waarin Vlaanderen volgens de minister overigens al bij al vrij goed slaagt.

Voor het overige kan zij bevestigen dat de VS in deze inderdaad vaak dwarsliggen, hetgeen des te erger is omdat ze ook een bijzonder "gewichtige" partner zijn. Hoewel ze ondertussen naar verluidt het Protocol van Sofia wel al geratificeerd zouden hebben, is zulks nog steeds niet het geval voor het Protocol van Oslo. Het Protocol van Göteborg werd overigens ook door de VS ondertekend. In wezen zijn ze nog steeds gefixeerd op de piste van de verhandelbaarheid van emissierechten.

Voor wat de landen van het voormalige oostblok betreft, meent de minister dat deze toch langzaam aan wat meer gesensibiliseerd beginnen te raken voor de milieuproblematiek. Maar er kan inderdaad niet ontkend worden dat ze qua milieusanering nog zo goed als nergens staan. Voor de minister is het bij dit alles wel duidelijk, dat men zich in dit genre van internationale discussies, niet achter de laksheid van anderen mag verschuilen, maar zich in eerste instantie moet toeleggen op het in orde brengen van het eigen huis.

De heer Luc Van den Brande, voorzitter, treedt de minister hierin ten volle bij, maar laat opmerken dat het voeren van een beleid soms ook langs wegen van geleidelijkheid moet verlopen. Bij wijze van voorbeeld verwijst hij naar het toenmalige ARAB, dat men noodgedwongen op een gefaseerde manier heeft moeten aanscherpen, wilde men tenminste niet dat – schematisch genomen – van dag op dag ongeveer één derde van de industriële activiteit in (opnieuw) de Gentse kanaalzone onmogelijk zou worden. Dit genre van situaties, waarin economische belangen tegen andere – zeker even legitieme – belangen moeten worden afgewogen, is voor het beleid steeds bijzonder ongemakkelijk.

III. STEMMINGEN

III.1 Artikelsgewijze stemming

Artikel 1

Ter stemming gelegd wordt het eerste artikel van het ontwerp van decreet aangenomen bij unanimiteit van 10 stemmen.

Artikel 2

Ter stemming gelegd wordt daarna ook het tweede artikel van het ontwerp van decreet aangenomen bij unanimiteit van 10 stemmen.

III.2 Stemming over het geheel

In zijn geheel ter stemming gelegd wordt het ontwerp van decreet tenslotte eveneens aangenomen bij unanimiteit van 10 stemmen.

De verslaggever, *De voorzitter,*

Frans RAMON Luc VAN DEN BRANDE

BIJLAGE

Informatieve nota

28 juni 2000

PROTOCOL VAN GOTEBORG

Het Protocol ter bestrijding van verzuring, eutrofiëring en ozon in de omgevingslucht is het achtste en meest recente protocol bij het Verdrag Grensoverschrijdende Luchtverontreiniging over lange afstand. Dit protocol werd ondertekend op 30 november 1999 te Göteborg (door België op 4 februari 2000).

Het doel van dit Protocol is het integraal aanpakken van de grensoverschrijdende milieuproblemen verzuring, eutrofiëring en troposferisch ozon.

De kern van het Protocol wordt bepaald door nationale emissieplafonds voor 2010 voor de polluenten SO_2, NOx, VOS en NH_3. Naast deze gebiedsgerichte aanpak voorziet het Protocol een aantal uniforme maatregelen naar de verschillende bronnen van verontreiniging (industriële installaties, verkeer, producten,...).

Belgische emissieplafonds voor 2010 in het Protocol van Göteborg en de verdeling over de gewesten en de sector verkeer (reductie% t.o.v. 1990)

	SO_2 (kt)	NOx (kt)	VOS (kt)	NH_3 (kt)
Vlaamse Gewest*	70,8 (- 71,3%)	61,3 (- 38,0%)	73,5 (- 48,1%)	45,0 (- 42,4%)
Waalse Gewest*	31,3 (- 69,6%)	48,7% (- 34,8%)	30,5 (- 38,2%)	28,8 (- 1,2%)
Brusselse Gewest*	1,4 (- 75,0%)	3,0 (- 35,4%)	4,0 (- 34,8%)	/
Verkeer	2,0 (- 87,9%)	68,0 (- 57,8%)	35,6 (- 71,9%)	/
TOTAAL**	106 (- 71,5%)	181 (- 46,6%)	144 (- 55,5%)	74 (- 31%)

* Exclusief verkeer
** Naar boven afgerond

Op het niveau van de Europese Unie wordt een nieuwe richtlijn Nationale Emissiemaxima voorbereid. Hiervoor werd dezelfde benadering gevolgd als voor het Protocol van Göteborg en worden eveneens emissieplafonds voorgesteld voor 2010 voor SO_2, NOx, VOS en NH_3. Tijdens de Raad van Leefmilieuministers van 22 juni 2000 werd een akkoord over de ontwerprichtlijn bereikt. Hierbij stapte de Commissie af van haar oorspronkelijk voorstel dat het resultaat was van een optimalisatieberekening met het model RAINS en dat voor België onaanvaardbaar lage emissieplafonds bevatte. In het voorstel waarover een akkoord werd bereikt, werden de emissieplafonds bepaald door de lidstaten zelf, zij het wel dat een bijkomende inspanning bovenop het Protocol van Göteborg vereist was voor lidstaten wiens emissieplafonds nog ver van het oorspronkelijke Commisssievoorstel verwijderd bleven. Daartegenover staat dat de doelstellingen voor 2010, waarop het oorspronkelijke voorstel was gebaseerd, meer aandacht krijgen doordat de doelstellingen vanuit de annex naar de artikelen zelf zijn verschoven. Bovendien werd een uitgebreide herzieningsclausule in de richtlijn ingebouwd die het mogelijk moet maken in 2004 de discussie voor verdere reducties te voeren op basis van nieuwe voorstellen. In het artikel voor de herzieningsclausule werden twee belangrijke elementen opgenomen voor België : 1) er zal worden nagegaan of de noodzaak bestaat om overmatige kosten te vermijden en 2) door de Commissie zal nieuwe communautaire wetgeving worden uitgewerkt met het oog op het vermijden van concurrentieverstoring.

Belgische emissieplafonds voor 2010 in de ontwerprichtlijn Nationale Emissiemaxima en de verdeling over de gewesten en de sector verkeer (reductie% t.o.v. 1990)

	SO_2 (kt)	NOx (kt)	VOS (kt)	NH_3 (kt)
Vlaamse Gewest*	65,8 (- 73,4%)	58,3 (- 41%)	70.9 (- 50%)	45,0 (- 42,4%)
Waalse Gewest*	29 (- 71,8%)	46 (- 38,4%)	28 (- 43,3%)	28,8 (- 1,2%)
Brusselse Gewest*	1,4 (- 75,0%)	3,0 (- 35,4%)	4,0 (- 34,8%)	/
Verkeer	2,0 (- 87,9%)	68,0 (- 57,8%)	35,6 (- 71,9%)	/
TOTAAL**	99 (- 73.4%)	176 (- 48,1%)	139 (- 63,2%)	74 (- 31%)

* Exclusief verkeer
** Naar boven afgerond

T.o.v. het Protocol van Göteborg werden dus de emissieplafonds van het Vlaamse en het Waalse Gewest verlaagd. Concreet voor Vlaanderen betekende deze verlaging -5 kt SO_2, -3 kt NOx en -2.6 kt VOS (en voor Wallonië -2.3 kt voor SO2, -2.7 kt voor NOx en -2.5 kt voor VOS).

Tot slot de verschillende doelstellingen (Protocollen van Oslo en Sofia en de ontwerprichtlijn NEC) en emissies (België) op een rijtje:

Voor SO_2:

	1980	1990	1998	2000	2005	2010
Doelstelling Oslo				248.4 kt (-70% t.o.v. 1980)	232 kt (-72% t.o.v. 1980)	215.3 kt (-74% t.o.v. 1980)
Doelstelling NEC						99 kt (-73.4% t.o.v. 1990)
Reële Emissies	828 kt	372 kt	203 kt			

Voor NOx:

	1987	1990	1994	1995	1998	2010
Doelstelling Sofia			338 kt (stabilisatie)			
Doelstelling NEC						176 kt (-48% t.o.v. 1990)
Reële Emissies	338 kt	339.3 kt	342 kt	335.8 kt	301 kt	